

Spørgsmaal, fremmer Længdebanens Sag. Spørger man da, hvorfor dette? da foreligger Svaret, saaledes som en æret Landsthingsmand har gjort opmærksom paa, ganske simpelt. Der er i Forholdene Meget, som er afhængigt af Enkeltmands Villie, af verende Ansøuelser, af Regjeringens Opfattelse af Forholdene til enhver Tid; men der er tillige, og det er det, som maa give Beroligelse med Hensyn til den hele Udvikling, der er tillige Meget, som er uafhængigt af Enkeltmand, af verende Ansøuelser og af den enkelte Regjerings Opfattelse. Det er den indre Nødvendighed i enhver Udvikling. De nu altsaa, som have en Forvisning, at en saadan Længdebane, som den, der er Spørgsmaal om, med Lethed kan blive fassat, uden at de tvivlende Meninger i denne Henseende ville oprive hinanden, om jeg saa maa sige, de have efter min fulde Overbeviisning blot Beroligelse i Længdebanens Anlæg; thi, som det er udviklet af den ærede Landsthingsmand, der før talte om dette Forhold, netop den Bevægelse i Jernbanesagen, som derved vil komme, vil utvivlsomt drive Længdebanen fremad. Det er her saaledes blot et Tidsspørgsmaal, der fremtræder; men dermed er det ikke sagt, at ei visse Tidspunkter, visse Forhold ved Enkeltmands, ved Regjeringens eller Thingets fri Villie kunne give Sagerne en mægtig Understøttelse; og dette er netop Tilfældet i denne Sag. Den jydskke Jernbanesag kan igjennem dette Forslag faae et mægtigt Stød fremad; den vil ved dets Forkastelse blive skudt langt, langt tilbage.

Madvig: Forsaavidt det er sagt af den ærede Landsthingsmand (Lüttichau), at de, der

talte for Længdebanen, alle begyndte med at sige, at de dog hellere vilde have en Længdebane, saa har jeg i det Ringeste ikke sagt dette; thi jeg har sagt, at jeg ikke troede, at man under noget Forhold kunde, og at jeg ikke ansaa det for usseligt, om man vilde begynde paa Længdebanen, førend de Forudsætninger, som opstilles for en saadan Længdebane, ere tilstede. Jeg paastod, at Længdebanen maatte udfydes til det Tidspunkt, da der kan ventes en Forbindelse mellem Sjælland og Kjøbenhavn. Hvad angaaer den Hindring i finantsiel Henseende, som Længdebanen skulde medføre for Længdebanen, hvilken Hindring er bleven opstillet saaledes, at man siger, at naar man ikke kan udrede 20 Millioner, saa kan man endnu mindre udrede først 8 Millioner og siden 20 Millioner; da skal jeg dertil svare, at jeg troer ikke, at de senere Foretagender ville koste saa meget, som det første; man kan ikke simpelthen addere Summerne; thi den større Sum vil senere meget væsentligt modificeres. Spørgsmaalet om Striden mellem Længdebanen og deres Gang til at ødelægge hinanden, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa. Jeg troer, at de, der hørte Uttringerne ved første Behandling, ville give mig Ret, naar de lægge Mærke til, hvor overordentlig bestemt den ærede Landsthingsmand (Dahl), der havde Ordet efter min ærede Modstander (Lüttichau), sagde, at han var for Længdebanen, naturligvis for en Længdebane, der gik over Kjøbstæderne, som den eneste tænkelige og mulige, medens min ærede Modstander bestemt havde udtalt sig for en Bane inde i Landet.